

JUSTITSMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 27. juni 2013
Kontor: Udlændingekontoret
Sagsbeh: Anne Marie Wegersleff
Hansen
Sagsnr.: 2013-0032-0657
Dok.: 784250

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 263 (Alm.del), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 26. februar 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra medlem af Folketinget Simon Emil Ammitzbøll (LA).

Morten Bødskov

/

Joachim Kromann

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 263 (Alm.del) fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik:

”På baggrund af samrådet den 21. februar 2013 om mulighederne for en stramning af udvisningsreglerne, jf. samrådspørgsmål AA-AB, bedes ministeren redegøre for, om Justitsministeriet vil indhente oplysninger om, hvorvidt henholdsvis Holland, Tyskland, Norge, Sverige og Finland har undersøgt og vurderet rækkevidden af de domme fra den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som ifølge CEPOS indebærer, at Danmark har muligheder for at stramme reglerne for udvisning af kriminelle udlændinge. Der henvises til notat fra CEPOS fra den 28. november 2012 ”ny domstolspraksis åbner for flere udvisninger af kriminelle udlændinge”.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra den danske ambassade i Haag, der – på baggrund af en henvendelse til relevante nederlandske myndigheder – har oplyst følgende:

”Det oplyses, at man ikke har været opmærksom på de i instruktionen nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I anledning af henvendelsen fra dansk side vil man nu undersøge og vurdere dommenes rækkevide for den nederlandske praksis. Den umiddelbare vurdering er imidlertid, at dommene næppe vil føre til ændringer i reglerne om udvisning af kriminelle udlændinge. Dette hænger sammen med, at den nederlandske praksis i forvejen er forholdsvis streng. Det understreges, at der altid foretages en konkret vurdering af om udvisningen er i overensstemmelse med Europæiske regler og internationale rettigheder som proportionalitetskravet og EMRK art. 8.

Nuværende regler for udvisning af kriminelle udlændinge: Nederlandene har en streng udvisningspolitik, den såkaldte ”glidende/fleksible skala”. Der tale om et forholdsvis kompliceret regelsæt. Grundprincippet er, at der skabes en forbindelse mellem længden af udlændingens ophold i Nederlandene og alvorligheden af den forbrydelse, der er begået. Ved et relativt kort ophold kan en mindre forbrydelse således være anledning til ikke at forlænge opholdstilladelsen eller trække opholdstilladelsen tilbage. Hvis udlændingen har boet i Nederlandene i mange år, skal der være tale om en grov forbrydelse, før der er tilstrækkelig anledning til at inddrage opholdstilladelsen.

Disse regler gennemgik en generel skærpelse i februar 2012. Eksempelvis indførtes en regel om, at enhver forbrydelse, der straffes med mindst en dags fængsel og som begås indenfor de

første tre år af udlændingens ophold i Nederlandene, nu kan give anledning til ikke at forlænge udlændingens midlertidige opholdstilladelse. Endvidere fjernede man loftet på 20 års ophold, således at en opholdstilladelse også vil kunne inddrages, hvis udlændingen har boet i Nederlandene længere end 20 år og begår en meget alvorlig forbrydelse.”

Den danske ambassade i Berlin har – på baggrund af en henvendelse til relevante tyske myndigheder – oplyst følgende:

”Det oplyses, at der ikke kan udledes en ændring i den europæiske menneskerettighedsdomstols retskendelser på baggrund af de nævnte domme, heller ikke set i forhold til erklæringen i Izmir. Domstolen har i alle tre tilfælde, så vidt justitsministeriet kan vurdere, bibeholdt den linje, som der også argumenteres med i tyske sager (nøjagtig undersøgelse af spørgsmålet om de ansvarlige myndigheder har taget alle relevante kriterier til indtægt). Især Balogun vs. UK er et godt eksempel på, at ved særlige alvorlige lovovertrædelser – hertil tæller handel med euforiserende stoffer, hvor domstolen jo alligevel træffer strenge afgørelser – er en udvisning, trods tætte forbindelser til værtslandet, mulig. Shala vs. Schweiz er under alle omstændigheder et særtilfælde; han var og blev russer og talte knap nok estisk.”

Den danske ambassade i Oslo har – på baggrund af en henvendelse til relevante norske myndigheder – oplyst følgende:

”Norge har en streng utvisningspraksis overfor utlendinger som begår kriminalitet. I norsk rett er utvisningsgrunnlaget knyttet til strafferammen for den straffbare handlingen, og ikke slik som i dansk rett, til hvor langvarig straff som faktisk er utmålt i det enkelte tilfellet. De praktisk mest interessante delene av de norske utvisningsbestemmelsene i denne sammenheng er sitert nederst.

Det har foreløpig ikke vært noen diskusjon i Norge om hvorvidt nyere praksis fra EMD gir grunnlag for innstramning av utvisningsregelverket eller praksis. Når det gjelder saken Antwi mot Norge som er omtalt i [CEPOS-]notatets punkt 3.3, ble følgende skrevet til Stortinget i regjeringens budsjettproposisjon i 2012 (Prop. 1 S 20-12-2013):

”I februar behandlet Den europeiske menneskerettsdomstolen (EMD) en sak mot Norge om utvisning (Antwi og andre vs. Norge (26940/0)). EMD prøvde om Norge hadde krenket retten til respekt for familielivet (Den europeiske menneskerettskonvensjonen (EMK) artikkel 8) på grunn av vedtakets betydning for den utviste utlendingens barn. EMD kom til at vedtaket var gyldig. Domstolens prinsipielle drøftelser samsvarer med de prinsipielle vurderinger som

foretas i norsk utvisningspraksis og gir ikke grunnlag for justering i [gjeldende instruks om praksis] fra departementet.”

Lovens § 66 første ledd, innledningen og bokstav c:

”**En utlending uten oppholdstillatelse** kan utvises c) når utlendingen her i riket er ilagt straff eller særreaksjon for et forhold som kan føre til fengselsstraff i mer enn tre måneder, eller flere ganger i løpet av de siste tre årene er ilagt fengselsstraff”

Lovens § 67 innledningen og første ledd bokstav b og c:

”**En utlending som har midlertidig oppholdstillatelse** kan utvises:

b) når utlendingen for mindre enn ette år siden her i riket har sonet eller er ilagt straff eller særreaksjon for et forhold som kan føre til fengselsstraff i mer enn ett år,

c) når utlendingen har sonet eller er ilagt straff eller særreaksjon for brudd på straffeloven §§ 228 første ledd, 237, 342 første ledd bokstav b eller c, 352 a, 384 eller 385”

Lovens § 68 innledningen og bokstav b:

”**En utlending som har permanent oppholdstillatelse** kan utvises:

b) når utlendingen for mindre enn ett år siden her i riket har sonet eller er ilagt straff eller særreaksjon for et forhold som kan føre til fengselsstraff i to år eller mer”

§ 70 første ledd, krav til forholdsmessighet:

”En utlending kan ikke utvises dersom det i betraktning av forholdets alvor og utlendingens tilknytning til riket vil være et uforholdsmessig tiltak overfor utlendingen selv eller de nærmeste familiemedlemmene. I saker som berører barn, skal barnets beste være et grunnleggende hensyn.” ”

Den danske ambassade i Stockholm har – på baggrund af en henvendelse til relevante svenske myndigheder – oplyst følgende:

”De svenske myndigheder har ikke for nuværende gjort tiltag til at undersøge eller vurdere de nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.”

Den danske ambassade i Helsinki har – på baggrund af en henvendelse til relevante finske myndigheder – oplyst følgende:

”Som svar på spørgsmålet om, hvorvidt sagerne Balogun vs. Great Britain (60286/09), Samsonnikov vs. Estonia (52178/10) og Shala vs. Switzerland (52873/09) har været anledning til diskussion af rækkevidden af art. 8 i EMRK, samt hvorvidt sa-

gerne har været tolket som en praksisændring, er ambassaden helt kort blevet meddelt følgende:

”Finland has not paid any specific attention to these cases nor to this question in general.” ”